

Toen nam moeder het geheele nest op en bracht het buiten in het gras. Het een na het ander wierp zij van verre de eieren op den mesthoop, en allen barstten er open, een walgelijken stank verspreidend. In geen enkel was er nog een eendje, allen waren bedorven. Van het gansche gebroed waren er enkel die twee te recht gekomen welke nu in den heerlijken Julimorgen naast de klokken op het zonnig graspleintje liepen: het kippetje en het eendje.

't Was een erbarmelijke teleurstelling gemengd met woede. Guustje was zóó boos dat hij zijn kruk achter de klokken gooide, en Fonske en Emeranske huilden bitter, terwijl Liesje stilzwijgend, met groote, wijze oogen, alles afluisterde en aanstaarde. En schielijk riep moeder met een schorre stem dat het de moeite niet was die twee te behouden, en dat men dadelijk de hen zou dooden en opeten.

Maar toen ze zulks hoorden begonnen de kinderen luider te schreien en smeekten zij moeder dat ze 't niet zou doen. Zij hingen aan haar japon en Guustje ging hinkend zijn krukje uit het gras oprapen, opdat moeder er de hen niet meê zou doodslaan, terwijl Emeranske in allerijl om kruimeltjes brood en gekookte aardappelen liep, voor de kleintjes.

„Nee neen, moeder, ... neen neen neen, de hen niet dooden.”

Toen de eerste oogenblikken van teleurstelling en gramschap voorbij waren, sprak moeder overigens zelve niet meer van de klokken te dooden. Zij brak ontzenuwd in tranen los, zuchtend dat zij toch àl te ongelukkig waren en dat zij allen zouden sterven van den honger, lang vóór vader uit de gevangenis terugkwam. Toen ging ze, de oogen rood en nog snikkend, van den zolder een oud kippenhok halen, waarin de hen werd opgesloten en waar de kleintjes gemakkelijk in en uit konden loopen. In 't midden van het grasveldje werd een kommetje gegraven waarin men eene waschkuip met water plaatste, opdat het eendje zou kunnen zwemmen; en binnen en rondom de kooi werd er rijst, kruimeltjes brood en aardappelen gestrooid. De hen, al hare pluimen overeind en hare vlerken sleepend, draaide klokkend in 't hok heen en weer; de kleintjes slokten gulzig het eten op, het kuikentje fijn kakelend, het eendje met gretig uitgerekt bekje kwakkend; en de gramschap en de droefheid was nu weêr vergeten: moeder keek glimlachend, door haar tranen heen, naar het gemoedelijk tafereeltje, en de kinderen, gansch opgewekt, omringden 't hok met kreetjes van geestdrift en juichend gehuppel.

En van lieverlede werd het iets zoo grappigs, zoo aardig-verrukkends.

De beide kleintjes, precies als broeder en zuster, verlieten elkander geen oogenblik, liepen gansche dagen naast elkander rondom het hok, en op het grasveldje: het kuikentje na enkele weken reeds goudbruin van veêren, hoog en slank op zijn pootjes, wijd stappend met een air van hoogmoed; het eendje geheel wit en 't lijfje tegen den grond, de gele platvoetjes scheef, den gang waggelend, gelijk een te zwaar beladen boerinetje. Zoodra het kippetje in